

MOARTEA CĂLĂULUI OMENIRII

Niciodată moartea unui om n-a adus mai mare bucurie decât aceea a lui Stalin din 5 martie 1953.

Milioanele de ființe umane care zăceau în sclavie de la Vladivostoc până la Berlin, au tresărit de bucurie, iar sutele de milioane ce munceau după modelul sovietic pe aceeași întindere, au răsuflat ca după o trudă de infern.

Despre acest "geniu" al omenirii, Lenin, care-l păscuse în apropiere câțiva ani, pe patul lui de moarte lasă scris: "Stalin este din cale afara de brutal și acest defect care poate fi tolerat fără prejudecăți între noi... devine un defect intolerabil din partea celui ce deține funcția de secretar general. De aceea propun să se analizeze mijloacele prin care Stalin ar putea fi demis și prin care un alt om ar putea fi ales pentru a-l înlocui..."

Fioros și răzbunător s-a folosit de toți și i-a lichidat pe toți, chiar pe cei mai fideli executanți ce-și umpluseră mâinile cu sânge nevinovat. Bețiv ordinar, își batjocorea toți tovarășii de drum. Până și soția si-a omorât-o, iar victimele se numărau cu zecile de mii, la el în țara își exterminase un sfert din populație.

Megaloman, boala ce și-a manifestat-o la superlativ. El era genialul conducător de armata, el care n-a fost nici o zi pe front și planurile, pentru că nu le descifra, le prezenta comandanților pe un glob geografic; genial în politica externă, trișând și mințind pe toți marii oameni ai lumii din epoca lui, iar pe cei mai mici care nu-l ascultau le trimitea doctori sa-i trateze(Gottwald), sau îi aducea la el în stațiuni de unde-i trimitea îmbălsămați(Dimitov), scăpându-i numai Tito care n-a căzut la ridicarea degetului său mic.

Cel mai mare agricultor care, din 1928 n-a intrat în nici un sat, în schimb i-a înfometat pe țărani, i-a exterminat și deportat în toată Siberia, genocidul asupra lor extinzându-se până la moartea lui .

Socotindu-se cel mai mare peste viitor și bănuind ca alții nu-i vor mai ridica statui, în 1952 a semnat rezoluția de ridicare a statuii la despărțirea canalului din Volga, aprobând 33 tone de bronz necesare lucrării, iar în imnul național al URSS și-a introdus elogiul: "Stalin ne-a educat în spiritul devotamentului față de popor, și a îndeplinirii muncii mărețe..."

A mers până acolo încât si-a montat complotul contra lui din partea medicilor care "plănuiau" să-l asasineze. Adresându-se anchetatorilor le-a spus:

"Dacă nu obțineți mărturisiri vă voi tăia capul. Voi sunteți orbi ca pisoii. Ce v-ati face fără mine? Țara ar pieri pentru că nu știți să recunoașteți dușmanii!"

Am insistat asupra acestei megalomanii fiindcă a fost o boala molipsitoare pe care au luat-o toți cei veniți în contact cu el: B.Bierut, Gottwald, Rakosi, Dimitrov, Ulbricht, Gheorghiu Dej până la geniul Carpaților, iar boala nu s-a oprit aici.

Am insistat pentru că au văzut în jurul lor numai dușmani și au încercat din țărănime să-si facă primii sclavi, încolonându-i în colhozuri cu gamela la sold; au dus poporul la sărăcie, înflorind inflația și făcând să curgă boabe de sânge în loc de grâu, după modelul sovietic impus cu forța armelor.

Am zis că imediat după moarea acestui călău, multe sute de milioane au răsuflat, printre primii numărându-se cehoslovacii care s-au ridicat pe 1 iunie 1953 (la Pilsen) și după ruperea drapelului sovietic au plătit cu 42 morți acest curaj de liberalizare.

Peste tot în acest bloc răsăritean s-au făcut procese "între ei" încercând să întârzie reformele ce se impuneau, însă răbufnirea din octombrie 1956 de la Budapesta a condus spre o noua represiune și sângerosul Beria fusese și el exterminat.

Cu toate mimările de reforme totul era insuficient, tendința fiind de instaurarea unor regimuri liberale după ce vântul dezghețului suflase începând chiar de la Moscova spre apus.

Dar lumea a crezut în himere.

SI IN ROMÂNIA...

După moartea lui Stalin, în aprilie 1953, în România se încearcă să se stabilizeze prețurile care o luaseră razna ca în Cehoslovacia, Germania răsăriteana, în toate tarile "surori". În România se recunoaște că datorită industrializării forțate, producția agricolă a rămas în urma comițându-se chiar abuzuri: "Masurile contrarii liniei partidului luate de către elemente iresponsabile sau provocatoare față de unele gospodării chiaburești, prin impuneri exagerate și ilegale în domeniul impozitelor, cotelor de colectare și altor obligații, au dus la scăderea producției acestor gospodării, la lăsarea lor în paragină și chiar la părăsirea lor de către proprietari, ce a dăunat economiei naționale."

Prin această autocritica se recunoștea dezastrul în care fusese adusă țărănimea, nevoita sa-si părăsească casa și pământul.

Imediat, pe 10 sept. 1953, se acordă unele scutiri de impozite și taxe gospodăriilor agricole individuale și scade presiunea economică asupra micilor producători de la sate.

Toate acestea erau numai o tactică de amoraire, ținând seama că fierberea în lumea satelor era peste tot, în toate țările surori.

Dar țăranii își cunoșteau dreptul. Pământul este al lor și cu toate că fuseseră forțați să-l dea, ei continuau nu numai să speră că este al lor de drept, dar încercau să și-l recupereze. În acest an 1953, în 48 de gospodării colective un număr de 284 familii din regiunea București făcuseră cereri de ieșire din colectiv.

Dacă regimul se vede obligat de rezistența țăranilor și mai ales de atmosfera creată după moartea lui Stalin, să reducă cu 10% cotele obligatorii, în schimb agravează sancțiunile împotriva celor ce nu-și predau cotele la timp, mergând până la ridicarea pe loc a bunurilor casnice pentru acoperirea datoriei. La sfârșitul anului 1954 se trece la desființarea cartelelor de alimente, în afara de zahăr și pâine, care vor continua să se vândă pe tichete.

Continuându-se tendința de părăsire a gospodăriilor colective, la sfârșitul anului 1954 se aflau, tot în regiunea București, 134 familii care ceruseră ieșirea și revenirea la gospodăria individuală.

În fața scăderii ritmului colectivizării, Gheorghiu Dej critică regiunea Timișoara care se menține mereu în coada cu aproape 14% de "realizări" de colhozuri față de Dobrogea unde ritmul se apropia de 50%, datorită impulsivității lui Vâlcu, Doicaru și mai ales a lui Ceaușescu, care promisese să ducă Dobrogea în fruntea regiunilor.

Față de starea nemulțumitoare, Gheorghiu Dej hotărăște în jurul Crăciunului din 1955 să intensifice ritmul colectivizării:

"În țara noastră n-au fost lichidate încă clasa chiaburilor și a unor rămășițe din celelalte clase exploatare. Iar atâta timp cât clasele exploatare n-au fost complet lichidate, lupta de clasă este legea dezvoltării societății noastre.

TOTUL SE JUCA PE SPATELE ȚĂRĂNIMII

Nu cu mult înainte, ajunși la disperare, țăranii dăduseră foc la colectiv în com. Biștret-Doij.

În com. Fântânele, de pe malul Jijiei, din jud. Iasi, colectorul Pârvu Dumitru, își făcea de cap golind casele oamenilor care nu puteau acoperi cotele. Unul dintre năpăstuiți, în noaptea de Sf. Nicolae 1955, împreună cu alți 4-5 săteni, fiind amenințat că-i va lua boii din jug, l-au așteptat târziu în noapte când beat fiind, l-au momit pe Pârvu și l-au luat la judecată: "Ne-ai luat vaca, junca, porumbul, mi-ai dat în judecată, acum te judecam noi." Acesta încercând să se justifice ca nu a făcut-o de capul lui, Botoc Cezar n-a mai așteptat și scoțând suvacul din buzunar, l-a lovit peste cap și fața omorându-l. Arestat, el și ceilalți participanți au fost condamnați prin Sent. 81/17-03-1956 la muncă silnică până la 15 ani M.S. cel mai puțin.

Satele începuseră să fie împânzite cu muncitori din uzine, slabi la muncă dar tari în politică și alături de ei cu haimanale fără căpătâi cărora partidul le încredințase funcții de conducere administrativă a treburilor obștești. Erau folosiți și unii veniți cu diviziile de trădători din URSS.

Așa s-a întâmplat ca în 1956 să fie numit ca primar în com. Țibucani, de lângă Razboieni lui Ștefan cel Mare de pe Valea Moldovei din jud. Neamț, Manole Văideanu (venit cu T.V.) iar președinte CAP-ului, un anume Gheorghe Maței. Cei doi au început persecutarea celor ce refuzau înscrierea în colectiv, învinuindu-i pe mulți de sabotaj și trimițându-i în temnițe. Oamenii terorizați au auzit că pe 4 aprilie 1956, cei doi hotărâseră să le ia sătenilor tarlăua "Prisaca" și s-o includă în întovărășire.

Săteanul Baluță Ion, a început în miez de noapte să tragă clopotul bisericii, la care țăranii au pus mâna pe ce-au apucat și au răspuns prezent înființându-se la Prisacă.

Dumitru Stafie cu hârlețul în mână l-a înfipt în marginea ogorului spunând: "Până aici. Dincolo de hat e pământul meu".

Primarul scoate pistolul și trage amenințându-i pe țăranii. Aceștia după ce Dumitru i-a dat un hârleț după cap au sărit pe primar.

Văideanu s-a sculat fugind să anunțe securitatea, în timp ce Dumitru Crușitu căuta să se ascundă în răchitele din marginea pârâului, el fiind politrucul comunei, secretarul organizației p.m.r.

Venind la fața locului, securitatea, văzând spiritele agitate, a evitat o confruntare cu țăranii. Pe 18 mai au fost arestați Dumitru Stafie și Radu Rusu. Tot satul s-a dus la primărie pentru a-i elibera și au aflat că ajunseseră la securitatea din Tg. Neamț. Mulți au plecat după ei, dar au aflat că fuseseră trimiși la securitatea din Bacău.

Represiunea s-a dezlănțuit imediat asupra satului, fiind arestați peste 30 de săteni. Unii dintre ei au fost bătuți bine ca să spună celor de acasă ce îi așteaptă. Altor, după tortură, li s-a înscenat un proces și T.M.Iasi s-a deplasat la Bacău unde au pronunțat prin Sent.nr.270/21-01-1957 următoarele pedepse: Constantin I IOVU(7 ani), Victor MUNTEANU(7 ani, mort în temniță), Vasile AMBROZA(7 ani), Constantin STAFIE(6 ani), Radu N.RUSU(5 ani), Manole

Gh.OLARU(4 ani), Vasile-Dimitrie ACATRINEI(3 ani), Gheorghe AZOITEI(3 ani), Vasile ASIMINEI(3 ani), Ion Gh.STATE(2 ani), Dumitru STAFIE(2 ani), Lazăr VÂRLAN(2 ani), Manole CLOȘCĂ(2 ani), Vasile CLOȘCĂ(1 an), și Dumitru NICHITA (1 an).

Nu numai în jud. Iași se manifestase dreptul de apărare contra celor incitați de P.M.R. sa le ia totul din casă dacă refuza sa se înscrie în colectiv și să predea cotele, dar și pe malul Jiului. În com. Țuglui, din raionul Segarcea, primarul fusese omorât de doi frați din cauza abuzurilor se le săvârșea împotriva țăranilor. Unul a fost condamnat pe viață, iar celalalt la 15 ani.

RĂBUFNIREA NEMULȚUMIRILOR A CUPRINS ȚARA

În toamna anului 1956, în fruntea coloanei de nemulțumiți, s-au înscris studenții. Lupta lor hotărâtă pentru dreptate și demnitate s-a văzut prezentă și în toamna anului 1956 când au fost primii ce au sărit, solidarizându-se cu colegii lor unguri care se ridicaseră la Budapesta pentru revendicări ce erau comune tuturor ce erau subjugăți lagărului socio-comunist. Au fost arestați din toate centrele universitare și după torturi, condamnați și trimiși în lagărele de exterminare din Bălțile Dunării.

Cel de al doilea eșalon al protestatarilor, adică TĂRANII, au ripostat și ei imediat, îndemnându-se să nu mai dea cotele obligatorii. Și au făcut-o și cu glas tare și alții prin manifeste ticluite pe limba lor și aruncate în curțile celor ce le luaseră pământul, vitele și le măturase pătulul, anunțându-i că ziua judecării se apropie și va fi o judecată dreaptă. Exemplul cel mai semnificativ este al unui tânăr de 24 ani din com. Movileni, jud. Galați, care prin puține cuvinte, dar cu hotărâre, îndemna pe țăranii din comună să acționeze cu dârzenie împotriva colectivelor. Depistat de agenții securității și delatorii din sat i s-au dat 10 ani de muncă forțată în Bălțile Dunării.

În fața valului crescând de nemulțumiri, regimul comunist a dat un pas înapoi. Au desființat cotele obligatorii la produsele agricole, vegetale și lapte, au îmbunătățit sistemul de colectare al cărnii și lânii. Pentru a face mai credibila măsura, au trecut și la desființarea Ministerului Colectărilor pe 19 feb. 1957 după un an și jumătate de existență.

În Maramureș, după cercetările lui Viorel Rusu de la Baia Mare, s-a constatat că, după ce în 1954 nu s-a constituit nici o gospodărie colectivă în regiune, iar în 1955 doar două, pe 6 iulie 1956 un număr de 200 de țărani din com. Căpleni, raion Carei, au intrat în perimetrul comasat al G.A.C. din comună, având asupra lor coase, securi, furci, pentru a secera grâul existent acolo, pe motiv că a fost însămânțat de ei, iar autoritățile n-au avut ce le face.

CAMPANIA DE COLECTIVIZARE DIN 1957

În primăvara acestui an a început mai devreme în jud. Galați. În fața acestei situații, țăranul UNGUREANU I. Ion din com. Mihai Kogălniceanu, a pornit și el o contra campanie îndemnând pe țărani să nu intre în colectiv,

iar când s-a prezentat la el a luat la goana comisia spunându-le că nu mai este mult până la schimbarea regimului. Consăteanul lui, Moldoveanu Gh. Radu le-a spus că nu se înscrie și a îndemnat și pe alții să facă la fel, precizând că după retragerea trupelor rusești se va schimba regimul din țară. Amândoi au fost arestați și condamnați, primul 6 ani, celălalt 10 ani.

După 1 iulie 1957 s-a hotărât forțarea ritmului colectivizării, iar în județul Galați a fost trimis Nicolae Ceausescu, cel care terorizase Dobrogea cu croitorul bulgar N. Vâlcu. Deci un cismar și un croitor învățau pe țărani cum să muncească.

COMUNA SERBEȘTI JUD. VASLUI

Pe 14 sept. 1957, la școala din satul Serbești, de pe valea râului Vaslui, a avut loc o ședință în legătura cu colectivizarea. Țăranul Presură St. Nicolae de 36 ani, tată a 4 copii, cu gospodărie mică, a vorbit țăranilor arătând că din tot ce spune partidul nu este nimic adevărat, toate sunt niște minciuni ca să ducă lumea în eroare, iar cei ce au intrat în colectiv duc o viață de mizerie, neavând cu ce să-și ducă existența zilnică. Le-a dat exemplul vecinilor lor, din satul Pribești care mor de foame. A terminând îndemnând pe țărani să-și muncească singuri pământul ca în trecut, când au dus o viață liberă și fericită.

Tot pentru a înfricoșa pe țărani, l-au arestat pe Presură Nicolae în 7 octombrie și pe 29 noiembrie 1957, Tribunalul Iași l-a condamnat la 6 ani, prin Sen. nr.572.

COMUNA SCÂNTEIA JUD. IAȘI

Cu ocazia comasării pământurilor, celor ce nu intrau în colectiv li s-a dat alt loc mai prost în schimb. Chelaru Gh.Fasile, din com. Scânteia-Iasi, în vârstă de 30 ani, tata a 3 copii a protestat în zadar. În noaptea de 12/13 martie 1957 a făcut un manifest amenințându-i cu moartea și că bagă furca în ei. A fost arestat pe 12 aug. 1957, torturat la securitatea din Iași și condamnat la 3 ani prin Sent.529/31 Oct. 1957 pentru a îngrozi țărani din sat.

COMUNA RĂSTOACA- VRANCEA

"Munca" de constrângere pentru intrarea în colectiv era din ce în ce mai asupritoare. Oamenii fugeau de acasă și activiștii stăteau pe capul familiilor până ce se înapoiau capii de familie. În comuna Răstoaca, sat sărac așezat la vărsarea pârâului Milcov în Putna, s-au prezentat activiștii în luna noiembrie, la casa amărâtă a lui Postolache D.Ion. A refuzat să se înscrie și a îndemnat și pe alții să nu se înscrie, sau să se retragă cei ce au făcut-o, fiindcă vor ajunge muritori de foame. Tot ca să înpăimânte țărani, l-au arestat pe Postolache, l-au dus în chinurile securității din Galați și prin Sent.nr.20/15-03-1958 l-au condamnat la 8 ani închisoare. Oamenii au intrat în Sfat și au distrus cererile de înscriere. Au mai fost condamnați și Marcu Ion, Turcitu, Gălăgiu și alții ce au trecut prin lagărele de muncă forțată din Bălțile Dunării.

Pentru a preîntâmpina greutățile în muncă, în această regiune au trimis specialistul, pe Nicolae Ceausescu "generalul" care umbla ca un zănatec prin lunca Siretului. Țărani auziseră că la Suraia pusese să se tragă cu tunul ca să înpăimânte pe bieții țărani.

COMUNA GĂNEȘTI - COVURLUI

În comuna Gănești, de pe valea pârâului Horince, aproape de Berești, din Jud. Galați, "instructorii" comuniști nu numai că au fost primiți cu refuz dar li s-a spus că dacă se va face colectivizarea la ei în comună, se va întâmpla un al doilea 1907, când țărani au murit pentru pământ.

S-a găsit un "instigator", în țărani Ciubotaru P. Ștefan și pentru că fusese și șef de cuib legionar l-au arestat, l-au bătut la Galați și înscenându-i un proces a fost condamnat 6 ani prin Sent.nr .66/1958.

Și noul 1907 s-a întâmplat la ordinul lui Ceausescu peste câteva zile.

APELE SIRETULUI ÎNROȘITE DE SÂNGELE ȚĂRANILOR

Vadul Roșca, un sat de 5-600 de fumuri, era așezat aproape de confluența râului Putna cu Siretul, într-o luncă nisipoasă, oamenii având câțiva ari de pământ ca să pună păpușoi pentru mămăliga copiilor.

Era între satele cele mai sărace, oamenii îndeletnicindu-se cu împletituri de răchită și de papură, pe care le făceau în timpul iernii. Vara plecau să-și desfacă marfa până la Cudalbi, Costache Negri, Pechea ajungând pe la Galați. Erau obișnuiți să facă și schimb de marfă pe mâncare, pe ce le cădea la îndemână. După ce-si desfăceau marfa, se grăbeau să între și în bălți ca sa-si aducă papură și răchită pentru împletituri în timpul iernii.

Dar în vara lui 1957 n-au mai apucat să ajungă la destinație pentru că pe drum au fost vânați de miliție, schingiuiți și li s-a confiscat marfa deoarece nu aveau adeverință de la colectiv. Dar la ei nici nu era colectiv și înscrierea trebuiau s-o facă acum, pe drum, fie la Pechea, fie la Hanul lui Conachi, Vameș sau Ivești, pe unde-i prindeau și după ce-i chinuiau. Li se strângeau mâinile în ușa, erau legați și bătuți la roata căruții sau înțepați cu sula în tot corpul și pe deasupra, la întoarcere nu aveau voie să povestească despre ce pățiseră.

Cei întorși erau îngroziți și teama intrase și în ceilalți. Se hotărâseră să nu lase pe activiști să intre cu colectivizarea.

Raionul Liești fierbea din cauza primului secretar Ciocâltău care voia să-și îndeplinească planul cu orice preț, mai ales că-l avea pe cap și pe Ceausescu. I se pusese la dispoziție și regimentul din Tecuci în care erau foarte mulți secui și ceangăi.

La Vultur, comuna de care aparținea satul Vadu Roșca, oamenii forțați, amenințați, au acceptat până la urmă.

Cei de la Botârlău, sat așezat pe apa Putnei, aparținând de Vultur, nu s-au lăsat. Au ocupat primăriile și au ars nu numai cererile de înscriere dar și ce le picau la îndemână. Armata a deschis focul. S-au produs zeci de arestări printre cei ce nu apucaseră să ia drumul pădurilor din lunca.

Vadu Rosca urma să fie asaltat de activiști.

Pe data de 1 decembrie 1957, din mijlocul sătenilor adunați în zisul centru de pe șoseaua națională 23, Sandu I.Voicu al lui Ciuciubei a strigat celor veniți să-i lămurească, însoțiți de miliție, să plece la casele lor că n-au nevoie de colectiv.

Oamenii s-au sfătuit că se vor opune înființării colectivului și nu vor permite autorităților de stat sau obștești să intre în satul lor. S-au înțeles ca atunci când vor apare străini, să strige "hoții" și să se tragă clopotul.

În noaptea de 1/2 decembrie au făcut de pază în sat. Pe 2-3 decembrie au pus pe fugă șoferii care veniseră să care pietriș din Siret. Mașinile s-au dus la Vultur, au relatat situația și au venit cu Dumitru A.Dumitru, "deputat" comunal, pe care l-au luat la fugărit. Atunci au trecut la baricadarea satului în noaptea de 2/3 decembrie.

În ziua de 3 decembrie a intrat în sat o mașină și unul de lângă șofer a zis să se facă loc să treacă. Lumea s-a opus. Cetățeanul a spus că el este partidul și a scos pistolul și a tras pe fereastră. Spre mașină s-au repezit Toader Gh.Iordache, Sandu lui Ciuciubei, Mihalcea și alții. Toader Iordache a ridicat parul și a zis: "Ce partid mă. Tu partid, eu partid, înapoi că-ți crăp capul".

Aceasta s-a petrecut la Km.231 de pe D.N.23. Mașina a dat înapoi și a plecat de unde a venit în huiduielile mulțimii.

După fugă, a dat ordin ca armata să înconjoare satul nemaiputându-se intra sau ieși din sat. Și puntea a fost oprită să mai funcționeze fiindcă trecerea peste Milcov se făcea pe o punte ce lega satul de drumul Focșani-Galați.

În dimineața de 4 decembrie 1957, țăranii au fost convocați la marginea satului, la ora 8 dimineața pentru a discuta cu ei, deoarece se renunță la colectivizare. În acel loc se adunau vitele satului care plecau la pășune și tot acolo se găsea o cazemată rămasă intactă din timpul războiului.

IN
 ENILOR CAZURI IN 4
 DEC 1957 PENTRU
 APARAREA LIBERTATI
 AICI AU FOST IMPUSCATI

ARCAN ION	14 ANI
CRACIUN DUMITRU	20
CRACIUN TOADER	41
CRACIUN STROE	31
CRISTEA ENUT	32
DIMOFTE AUREL	20
MARIN DUMITRU	46
MIHAI MARIN	43
RADU DANA	26

ACEASTA CRUCE A FOST RIDICATA IN COMUNA VADUL RUSCA, DIN JUDEȚUL VRANCEA PE
 LOCUL UNDE CEAUȘESCU A ORDONAT SĂ SE TRAGĂ ÎN ȚĂRANI CARE AU REFU-
 ZAT SĂ SE ÎNSCRIE ÎN COLECTIV. ÎN ACEST MASACRU AU FOST OMO-
 RITI 9 SATENI ȘI ALTE ZECI RĂNIȚI.

Era Joi dimineata. Se anunța o zi geroasă. Frigul îți îngheța până și suflul. Oamenii cu mic cu mare tremurau în așteptarea presedintelui Sfatului popular Mihai Mocăniță și a lui Ciocăltău, secretarul comitetului de partid de la raionul Liesti.

Pe la ora 9 dimineata au apărut autoritățile însoțite de armată și au început cu amenințările.

Fără prea multă discuție, înscenarea pentru discuții s'a lămurit și căpitanul Ionescu a ordonat foc secerând în câteva secunde 7 persoane și rănind alte 15-36 persoane.

Tânărul de 22 ani, Cristea Enuță care se eliberase de curând din armată a alergat la biserică, la 200-300m, și a început să tragă clopotul a pericol, ca lumea să sară în salvarea satului.

La strungă, locul unde erau adunați oamenii era un adevărat masacru. Pe jos zăceau 7 corpuri neînsufletește și alții se svârcoleau răniți. Ceilalți au fugit ascunzându-se ca din fața năvălirii barbarilor. Și într'adevăr și-au făcut apariția prin sat, prin ogrăzile oamenilor, trăgând, lovind și arestând. Au scăpat numai mamele care au fugit cu copii în brate spre pădure. La vreo 200 de metri trupele au fost oprite pentru un moment din înaintarea lor "victorioasă", cam în locul unde Toader GH; Iordache oprise cu paru pe sef, cu o zi înainte.

Dintr'o curte s'a avântat spre centru soselei un tânăr, Dimofte Aurel, de 29 de ani strigând: "Ați venit să ne treceti la colectiv cu armele?" și nici n'a mai apucat să spună vreun cuvânt că un glonte tras de un ofiter l-a lovit în inimă. A opta victimă cădea și nu era ultima.

Al casei, cu soția zbierând având un copil în brate, s-au repezit în drum și au luat trupul neînsufletit ducându-l în casă.

După ei au năvălit călăii în casă punându-i cu fața la perete, și au luat târâș "corpul delict" în mijlocul șoselei, pentru a dovedi superiorilor înlăturarea obstacolelor și justificarea muniției.

Încă un salt și armata a ajuns în dreptul clopotniței, unde "limba de fier" nu înceta să strige după ajutor. Coloana de mașini s-a oprit în fața "obstacolului" din foșorul de la intrarea în curtea bisericii. Din vacarmul care se iscaseră afară, ba "trage mă" sau "nu trage, luați-l viu" a prins glas o mitralieră care a ciuruit scândurile clopotniței, făcând ca treptat, treptat, limba de fier să amuțească și nu numai ea.

Ostașii care au urcat scara de lemn, au coborât într-o pătură cu a 9-a victimă, corpul neînsuflețit al lui Cristea Enuță, și roind de sânge.

Din podeaua de scândură a foșorului continua să se prelingă sânge nevinovat, în timp ce într-un colț fusese găsit ghemuit un copil de 8 ani, Vasilică a lui Marin Șurub.

Acest nou "corp delict" era și el dat jos în pumni și luat ca trofeu.

Numai Dumnezeu l-a ocrotit pe acest copilăș în ploaia de gloanțe ce s-a abătut asupra clopotniței.

Satul fusese cucerit, acoperit de sânge, iar supraviețuitorilor li se arătase binefacerile comunismului, fața "umană" a mânuitorilor.

Morții au fost adunați de la strungă într-o casă neterminată de la marginea satului:

ARCAN Ion, de 14 ani.

CRĂCIUN Dumitru, de 28 de ani.

CRĂCIUN Toader, de 49 ani, tată a 8 copii.

CRĂCIUN Stroie, de 31 de ani.

MARIN Dumitru, de 49 ani.

RADU Dana a lui Chileni, de 28 ani, mamă a 4 copii.

DIFOFTE Aurel, de 29 de ani.

CRISTEA Enuță de 22 ani.

MIHAI Marin zis Rosu, de 42 de ani, ciuruit de gloanțe, mort după 15 zile la spital unde a fost dus prea târziu ca să mai poată fi salvat.

Morții au fost încărcăți noaptea și duși la morga spitalului din Focșani și de acolo luați de securitate și îngropați în gropi secrete în cele două cimitire din Focșani.

Răniții au fost și ei adunați de pe drum, sau de pe unde se ascuseseră și duși într-o altă casă iar de acolo, mai târziu la spital și apoi în anchetă la securitatea din Galați, trecuți prin alte chinuri mai grele decât gloanțele ce le primiseră.

Printre răniți se numărau:

CRĂCIUN Domnica, CRISTEA Gheorghe, CRISTEA Maria, CRISTEA Stan zis Mraniță rănit la mână și picior, CRISTEA Apostol, DOBRE Marin, rănit la mână, HARALAMBIE Ionel, rănit la picior, POPA Ionel, rănit la mână, TOIA Ionel-Gheorghe, rănit la mână, și restul până la cifra de 27.

Joi 4 decembrie, până la miezul nopții curțile și casele au fost răscolite și peste 100 de țărani au fost mânați ca vitele în cele două clase ale școlii din Vadu Roșca. Loviți, înjurați, au stat cu fața la perete până a venit "partidul".

Târziu, în noapte a venit Ceausescu însoțit de Ciocâltău și de o haită de securisti și procurori.

Cu o voce gângavă, își amintesc oamenii, a întrebat dacă este cineva rănit dintre tovarășii ostași și tot cu aceeași voce gângavă a ordonat:

- Nu plecați până nu scoateți totul de la ei. Să fie aspru pedepsiți. Se instituie stare de urgență aici. Răniții după ce se vindecă, să fie duși la anchetă. Să nu scape nimeni nepedepsit. Și partidul a plecat așternând jalea în urma lui.

Peste zece zile satul a stat sub ocupație. Pretutindeni erau soldați care strigau și amenințau într-o limbă ce nu semăna cu a lor sau era stâlcită. Arestările se făceau în permanență. Din fiecare casă lipsea cel puțin unul. Vecin la vecin nu puteau merge. Nici doi nu aveau voie să meargă pe drum în timpul zilei. Până la cooperativă erau însoțiți de un soldat înarmat. În curte, ca să-și hrănească animalele mergeau mai mult pe brânci. Din când în când se slobozeau focuri de armă ca să-i intimideze pe țărani.

La Sultana se pregătea mâncarea pentru anchetatorii care schingiuiu. Oamenii din sat erau obligați să aducă ouă și alte alimente pentru a-și hrăni călăii.

Anchetele și chinurile cele mai îngrozitoare aveau loc în casa lui Stanică Dumitru, ajuns șef al C.A.P.-ului. Unul, Aramă, schingiuit prin 1948-1950 la Suceava și Iași, ajuns șeful securității din Galați, își adusese pe cei mai fioroși dintre călăi pentru efectuarea primelor cercetări. Pentru faza următoare, întocmirea dosarelor și înscenarea procesului, dubele securității, zgrăvite pe dinafară cu pâine sau alte produse alimentare, cărau mereu pe nenorocii din Vadul Roșca la Galați și Brăila.

O parte dintre cei care au trecut prin sălile de clasă sau prin casa lui Stanică s-au reținut în amintirea oamenilor care mai aveau curajul să vorbească după 33 de ani de la acel îngrozitor an 1957:

Teodor Gh.Iordache, născut în com. Vulturii pe 1-01-1917, cel care l-a oprit cu paru pe Ceausescu, a fost bătut îngrozitor de securisti încât ajunsese să semneze tot ce-i cereau anchetatorii. A declarat că avea tot felul de arme, chiar și

un tun pe care-l ținea ascuns în mormântul mamei lui. Din om a ajuns neom. Paralizat ca urmare a chinurilor îndurate. A fost condamnat 7 ani.

Haralambie Ioniță, zis Mânzu, tată a 6 copii, a strigat "Jos comunismul și Jos hoții". A fost torturat îngrozitor și condamnat 10 ani.

Grigore Irina, luată de lângă mama ei care avea 100 de ani și învinuită - deoarece locuia cu casa alături de biserică - de a fi tras clopotul din prispa ei, cu o sfoară de 70-80 metri. Se vede cât de diabolici în inventarea acuzațiilor erau, când cel care trăgea fusese ucis chiar în clopotniță.

Marinache Tudor zis Grecu, a fost bătut atât de rău că nu se mai putea ține pe picioare.

Sandu I.Voicu, zis Ciuciubei, născut pe 10 aug. 1920 în satu Vadu Rosca, tată a 3 copii, participant alături de ceilalți săteni la apărarea pământului, refuzând intrarea în colectiv, a fost condamnat la 5 ani prin Sent.nr .11/17-01-1958

Nițu V.Stan, după groaznice schingiurii a fost condamnat la 6 ani.

Mihalcea Nicolae, zis Albu, participant la pregătirea măsurilor de împotrivire colectivizărilor a trecut prin chinuri și condamnat la Galați.

Ionascu M.Nițu (tânăr de 17 ani), Sandu Ion zis Arcanu, Crăciun Toader de 45 ani, Crăciun Marin zis Turică (feciorul de 17 ani), Crăciun Toader zis Holban (arestat cu fiul), Crăciun Dumitru de 17 ani, Crăciun Aurel al lui Porcolet(un copilandru), Arcan Dumitru al lui Șoarece, Popoiu Toader, Sandu Ion , Lazăr Sandu de 17 ani, Bulibașa Constantin, și mulți alții.

Procesul l-a judecat tribunalul din Constanta în deplasare la Galați. La proces s-a folosit ca martoră a acuzării și o fetiță de 12 ani.

După recurs, condamnații au trecut prin Jilava în cursul lunii martie 1958. Au venit în lanțuri și toată noaptea milițienii i-au scos pe sală și i-au bătut Erau în celula 13.

Tot satul a trecut prin anchetă. În afară nu se putea afla nimic. Armata îl ținea sub pază strictă. Preotesei Ioana-Alexandrina care nu a fost în sat în ziua măcelului, cu greu i s-a dat voie plutașului ca s-o treacă cu pluta pentru a veni acasă. S-a îngrozit când a auzit și văzut ce păteau bieții săteni. Teroarea a domnit peste sat până în Ajunul Crăciunului când a fost retrasă armata. Procurorul șef, un anume Cruceru, care a urmărit desfășurarea anchetei, văzând sărăcia ce domnea în sat, se întreba pentru ce oare s-au răsculat țărani, care nu aveau ce apăra.

Dar ce bun poate fi mai de preț decât a trăi în libertate.

Țața Catrina cunoștea numai drumul bisericii. La fiecare sărbătoare o găseai ingenucheată sub clopotniță, pe locul unde a bălțit sângele lui Enută al ei bocind: "Floarea mamei, bradul mamei, mama nu mai are lacrimi!"

Era durerea unui neam exprimată prin aceste cuvinte, căci sute de mii de mame își așteptau brazi lor care nu se mai întorceau. Așa sau petrecut lucrurile la Vadu Rosca. Și nu numai aici.

*

O drama se produsese în com. Boiu. Securitatea arestase pe Popa Gheorghe și-l forțase să strângă câțiva țărani nominalizați, pe care să-i adune la el și să-i găsească "organele". Țăranul ajuns acasă s-a aruncat în fântâna, în loc să poarte o rușine toată viața.

IN TIMP CE ANCHETELE SCHILODEAU LA VADUL ROȘCA NEMULȚUMIRILE RĂBUFNEAU ÎN SATELE DIN JUR.

Si cei înscriși se săturaseră pentru că în colectiv "rămăseseră numai leneșii comunei."

În timp ce echipele de activiști cutreierau satele, forțând oamenii să se înscrie în colectiv, în comuna Suțu-Galați, lumea nu voia să intre. Pentru a-i intimida, au găsit pe Neacșu R.Ion, născut în 1897, că ar fi cel care sfătuia pe țărani. Realitatea era că omul fusese înscris la legionari în 1940 și acum comuniștii urmăreau să-l folosească prin șantaj. Arestat pe 24 ianuarie 1958 și chinuit de Aramă la securitatea din Galați, a fost condamnat 5 ani prin Sen.145/21-03-1958 a Trib. Mil. Constanța deplasat la Galați.

COMUNA AMARA

Situație asemănătoare au întâmpinat activiștii, că nu puteau realiza colectivul, în comuna AMARA din jud. Galați. Securitatea le-a venit în ajutor și au găsit "instigatorii" în țărani Chirilă Nicolae, născut în 1916 și Lazăr Gheorghe născu în 1904. I-a etichetat ca foști legionari și, arestându-i în 24 dec. 1958, i-a dus la securitatea din Galați și le-a înscenat proces pentru împiedecarea colectivizării, îndemnând pe cei înscriși să se retragă, iar pe ceilalți să nu se înscrie în colectiv. Prin aceiași Sent.nr.143/21-03-1959 a Trib. mil. Constanta i-a condamnat la câte 10 ani fiecare.

T u l c e a

Monumentul de la Meidanchioi

